

ಕಪ್ಪಡಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯತೀತ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ

ಗಿರೀಶ ವೈ.ಎಸ್* ಮತ್ತು ಡಾ. ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ**

*ಸಂಶೋಧಕರು; **ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು

ಜಾನಪದ ವಿಭಾಗ, ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜು, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಮೈಸೂರು.

ಸಾರಾಂಶ: (Abstract)

ಭಾರತೀಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ಸಂಗತಿ. ಇದು ಮನುಷ್ಯನ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲಾ ರಂಗದಲ್ಲೂ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ನಯವಾದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವೈಚಾರಿಕತೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಸಾದೃಶ್ಯವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಶೋಚನೀಯ. ಒಂದು ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರೆಂದು ಬಿಂಬಿತವಾಗಿರುವ ಸಮುದಾಯ ಧರ್ಮ, ಜಾತಿ, ಪಂಗಡಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪಡಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಹೇಗೆ ಬಿತ್ತರಗೊಂಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿ ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಮುಖ್ಯಪದಗಳು (Keywords): ಜಾತೀಯತೆ, ಜಾತ್ಯತೀತತೆ, ಕಪ್ಪಡಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ, ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆ.

ಪೀಠಿಕೆ

ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಬೆರೆತಮೇಲೆ ಜಾತಿ-ಜಾತಿಯ ನಡುವಿನ ನಿರ್ಬಂಧ, ತಾರತಮ್ಯಗಳು, ಸಹಿಸಲಾಗದ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿದವು. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅದೆಷ್ಟು ವಿಷಕಾರಿಯಾದದ್ದು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಶೋಷಿತ ಜನಸಮುದಾಯ ಆಯಾ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಈ ಧೋರಣೆಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿರೋಧ ಒಡ್ಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಅವು ಯಾವುವೂ ದಾಖಲೆಗಳಾಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪ್ರತಿರೋಧದ ದನಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ದಿನೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯಿಂದಾದ ಅನ್ಯಾಯಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿರೋಧ ಒಡ್ಡಿದ ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಜನಪದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನಾಯಕರುಗಳಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣ, ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭು, ಮಹದೇಶ್ವರ, ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ ಹಾಗೂ ಅವರ ಶಿಷ್ಯ ಪರಂಪರೆ ಮುಂಚೂಣಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಕಪ್ಪಡಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯ ನಿರಾಕರಣೆ

ಶತ ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ವಿಭಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನದೆಯಾದ ನಡೆಯೊಂದಿಗೆ ಜಾತಿ ಎಂಬುದು ಇಂದಿಗೂ ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಯಾರಾದರೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ

Please cite this article as: ಗಿರೀಶ ವೈ.ಎಸ್ ಮತ್ತು ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ (2022). ಕಪ್ಪಡಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯತೀತ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ. ಪ್ರತಿಬಿಂಬ: ಮಲ್ಟಿಡಿಸಿಪ್ಲಿನರಿ ಕನ್ನಡ ರೀಸರ್ಚ್ ಜರ್ನಲ್ ಆಫ್ ಐಐಎಂಆರ್‌ಡಿ, 3(6). ಪು.ಸಂ. 63-68.

ನಿಮ್ಮ ಜಾತಿ ಯಾವುದು ಎಂದು ಕೇಳಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ ಅಥವಾ ಮತ್ಯಾವುದೋ ಮೂಲದಿಂದ ಆತನ ಜಾತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಹು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಭಾರತದಂತಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ದೂರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಜನರ ಅಪ್ರಜ್ಞೆಯೊಳಗೆ ನೆಲೆನಿಂತು ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಿರುವುದು ವಿವಿಧತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವ ಜಾತ್ಯತೀತ ರಾಷ್ಟ್ರ ಎಂದುದಕ್ಕೆ ಮಂಟೇಸ್ಸಾಮಿ ಕಾವ್ಯದ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಆಧಾರಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವುದಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಭಾರತದ ವಿವಿಧ ಕಾಲಘಟ್ಟಗಳ ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವ ವಿಶಿಷ್ಟ ನೆಲೆಗಳ ಭಾಗವೊಂದನ್ನು ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಶೋಧಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ವೈದಿಕ ಶ್ರೇಣೀಕರಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಎಂಬುದು ಶೋಷಣೆಯ ಸಾಧನವಾಗಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಹೊಸ ಅರ್ಥ ಕೊಡುವಲ್ಲಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಕಾವ್ಯಗಳು ಹಾಗೂ ಪರಂಪರೆ ಅಥವಾ ಒಕ್ಕಲು ಹೇಗೆ ಶ್ರಮಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಾಗಿದೆ.

ಕಪ್ಪಡಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿಯ ಜಾತಿ ನಿರಾಕರಣಾ ವಾದದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿರುವ ಮತ್ತೊಂದು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಅಂಶವೆಂದರೆ 'ಜಾತಿ ವಿನಾಶ' ಎಂದರೆ ಜಾತಿ ಅಸ್ತಿತ್ವಗಳ ನಾಶವಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಆಯಾ ಸಮುದಾಯಗಳ ಆಚರಣಾ ಜಗತ್ತನ್ನು ಹೀಗೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ವೈದಿಕ ಚಹರೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮಾಡುವುದು ಹಾಗೂ ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಮತ್ತು ಗರಿಷ್ಠ ಎಂಬ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವುದು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುವಂತೆ ಜಾತಿ ಎಂಬುದು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಆಧಾರಸ್ತಂಭಗಳಾಗಿದ್ದು, ಆ ಜಾತಿಗಳ ನಡುವಿನ ತಾರತಮ್ಯ ನೀತಿ ಹಾಗೂ ಶ್ರೇಷ್ಠ-ಕನಿಷ್ಠ ಎಂಬ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿದರೆ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿನ ಅಸಮಾನತೆ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಅವರ ನಂಬಿಕೆ. ಭಾರತದಂತಹ ಬಹು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಯ ಜನರನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡುವ ತುಡಿತ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಹಾಗೂ ಹಲವು ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಿದ್ದು, ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಮುಂದುವರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಜಾತಿಗಳಿದ್ದು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಾತಿಯಲ್ಲಿನ ನಂಬಿಕೆ, ಆಚರಣೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಿಂದೂ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಂದು ಧರ್ಮದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದು ಸಮಂಜಸವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಹಲವು ಜಾತಿಗಳ ಒಕ್ಕೂಟದಂತೆ ಅರ್ಥೈಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕಮ್ಯುನಿಷ್ಟ್ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಇವರು ಜಾತಿಗಳನ್ನೇ ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮಾಡಿ, ಸಮ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವ ಆಶಯ ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಳಸಮುದಾಯದವರು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು ಮಾತೃಪ್ರಧಾನ ದೇವರುಗಳನ್ನು ಲೇವಡಿ ಮಾಡಿದರು. ಇವರ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದರೂ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಇರಾದೆ ಹೊಂದಿರುವವರು ಇವರನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದರು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಕಮ್ಯುನಿಷ್ಟರು ಭಾರತದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿ ಬಿಂಬಿತರಾದರು.

ಮೇಲೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿ ರಾಜಪ್ಪಾಜಿಯ ಜಾತಿ ನಿರಾಕರಣೆ ತತ್ವವನ್ನು ಕುಲೇಳು, ಹದಿನೆಂಟು ಲಿಂಗವಂತ ಜಾತಿಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ 'ಒಕ್ಕಲು' ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಹಲವು ಜಾತಿಯ ಜನ ಒಂದೆಡೆ ಒಂದೇ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಒಗ್ಗೂಡುವಿಕೆ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಆಚರಣೆ ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಜಾತಿ ತಾರತಮ್ಯ ನಿರ್ಮೂಲನೆಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಇಲ್ಲಿ ರಾಜಪ್ಪಾಜಿಯ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ನಿರಾಕರಣೆಯನ್ನು ವೈದಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ನಿರಾಕರಣೆಯಾಗಿಯೇ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರ ಭಾಗವಾಗಿ ಬಂಜಗೇರೆ ಜಯಪ್ರಕಾಶ್‌ವರರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ 'ಹೊಸ ಜಾತಿ ಒಕ್ಕೂಟದ ಕಲ್ಪನೆ ಹಾಗೂ ಕುಲಸಮೀಕರಣದ ಕಲ್ಪನೆ'. ಹಾಗೆಯೇ ಕಿ.ರಂ. ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ 'ಕುಲಸ್ಥಾಪನೆಯ ಯತ್ನ' ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಈ ಪ್ರಬಂಧದ ಇಡೀ ಗಮನವು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿದೆ.

ಬಂಜಗೇರೆ ಜಯಪ್ರಕಾಶ್‌ವರರು ಹೇಳಿರುವಂತೆ "ಮಂಟೇಸ್ಸಾಮಿ ರಾಜಪ್ಪಾಜಿ, ಸಿದ್ಧಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಅಲಕ್ಷಿತ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಹೊಸ ಜಾತಿ ಒಕ್ಕೂಟವಾಗಿ ರಚಿಸಿದವರು ಅದನ್ನೊಂದು ಕುಲಸಮೀಕರಣ ಎನ್ನಬಹುದು". ಈ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಮಂಟೇಸ್ಸಾಮಿಯು ಕಲ್ಯಾಣ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ 7 ಮಂದಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ವಿಸ್ತರಿಸಬಹುದು.

“ನಿಮ್ಮ ವಂಶ ಆಳಾಗೋಗಾ ಇವು ಏಳು ಮಂದಿಗ
ಲಿಂಗ ಕೊಟ್ಟ ಕಾರಣವೇನು ಅಂತಾ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರಲ್ಲ
ಯಾರು ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಶುಭಲಗ್ನ ಮಾಡ್ಬೇಕಾದ್ರ
ಮಕ್ಕಳ ಗುಡ್ಡನ ಬಿಟ್ಟು ಗುರುಮಣಿ ಕಟ್ಟಬೇಕಾದ್ರ
ಕುರುಬರ ಬೀರಯ್ಯನ ಮನೆ ಉರಗದಾರ ಆಗ್ಬೇಕು
ಮಡಿವಾಳ ಮಾಚಯ್ಯನ ಮನ ಮಡಿಬಟ್ಟೆ ಆಗ್ಬೇಕು
ಕುಂಬಾರ ಗುಂಡಯ್ಯನ ಮನ ದ್ಯಾವರ ಗಡ್ಡೆ ಆಗ್ಬೇಕು
ಹಡಪದ ಅಪ್ಪಣ್ಣ ಬಂದು ಮುಂಡ ಚವರ ಮಾಡ್ಬೇಕು
ಹೊಲಾರ ಹೊನ್ನಯ್ಯನ ಮನ ವಾದ್ಯ ಆಗ್ಬೇಕು
ದೇವಾಂಗ ದಾಸಯ್ಯನ ಮನ ಅರಿಸಿನ ಕೊನೆ ತಂದು
ಕಂಕಣ ಕಟ್ಟೇಕು
ಮಾದಾರ ಚನ್ನಯ್ಯನ ಮನ ಗ್ವಾರಂದ ತಂದು
ಅಳಿಯ ಬಸವಣ್ಣನ ಮನ ಗೋತ್ರದೊಳಗ ಕಲಸಿ
ದೇಹಕ್ಕೆ ಕುಡಿಸಿ
ಇಂಥಾ ಗುಡ್ಡನ ಬುಡುವ ಮುಂಡಾಮಗ್ನ
ಜಲ್ಲ ಸುದ್ದ ಮಾಡ್ಬೇಕು”.

ಈ ಪ್ರಸಂಗವು ಕಾವ್ಯ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿ ಹೊರಟಿರುವ ಕುಲ ಸಮೀಕರಣ ತತ್ವವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಕೀಳರಿಮೆ ಹೊಂದಿರುವವರ ಮೇಲೆ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರು ಯಾವ ರೀತಿ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಎಸಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುವುದಾದರೆ, ಜಾತ್ರೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಆ ಊರಿನ ತಳ ಸಮುದಾಯದವರು ಆಯಾ ಸಮುದಾಯದ ವೃತ್ತಿಗಳೆಂದೇ ಬಿಂಬಿಸಲಾಗಿರುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೇ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಆ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ದಂಡ ವಿಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪ್ರವೇಶ ಮತ್ತು ಪೂಜಾ ಕೈಂಕರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶ ಇವರಿಗೆ ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಬದುಕಿನ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಶೋಷಣೆಗಳನ್ನು ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಾನೂನಿನ ಅರಿವು ಮತ್ತು ವೈಚಾರಿಕತೆಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಈ ರೀತಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಬಹುತೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಇಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿರುವುದು ಶೋಚನೀಯ.

ಹಲವು ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ, ವೈಚಾರಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯವುಳ್ಳ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ರಾಜಪ್ಪಾಜಿ ಹಾಗೂ ಹಲವು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನಾಯಕರಿಗೆ ಕೇವಲ ದೈವಿಕ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡಿ ವೈದಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವೈಭವೀಕರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ತತ್ತ್ವ ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಆಶಯಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಚಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ದೇಸಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ವಿಸ್ಮೃತಿಯ ಕಡೆ ಸರಿಯುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ವೇಭವೀಕರಣ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಕೊಡೇಕಲ್ಲು ಪರಂಪರೆ ಹಾಗೂ ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜಪ್ಪಾಜಿಯು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿರುವ ಜೀವಪರ ಜೀವನ ವಿಧಾನವನ್ನು ಕೊಂಚ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ವರ್ತಮಾನದ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸುವ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಿದೆ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾವು ಜನಪದರ ಯಾವುದೇ ಮಾದರಿಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಆಚರಣೆಯ ಮೂಲಕ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ.

ಧರೆಗೆ ದೊಡ್ಡವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜಪ್ಪಾಜಿಯ ಗುರುಗಳಾದ ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ 'ಪರಂಜ್ಯೋತಿ' ಪದದ ಕಲ್ಪನೆ ಆ ಕಾವ್ಯದ ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ ಹಾಗೂ ಅವರ ಶಿಷ್ಯ ಪರಂಪರೆ ಸಾಧಿಸಿಹೊರಟಿರುವ ಜಾತ್ಯತೀತ ಪರಿಸರದ ನಿಲುವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು, ಅಗ್ನಿಗೆ ತರತಮ ಭಾವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಕಾವ್ಯದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಈ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿದರೆ ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಯ ಒಟ್ಟು ಆಶಯ ಅರ್ಥವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

“ಆದಿ ಒಳಗಲ ಜ್ಯೋತಿ, ಬೀದಿ ಒಳಗಲ ಜ್ಯೋತಿ

ಅಂಗೈಲಿ ಉರಿವಂತ ಜ್ಯೋತಿ

ತಿಪ್ಪೆ ಮೇಲೆ ಕಸ್ತಿ ಮಡಗಿದ್ದೆ ದೇವಾ...

ಭಿನ್ನ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಉರಿವಂತ ಪರಂಜ್ಯೋತಿ

ಸತ್ತವರ ಸಮಾಧಿ ಮ್ಯಾಲೆ ಕಸ್ತಿ ಮಡಗಿದ್ದೆ ಗುರುವೂ

ಏಕವಾಗಿ ಉರಿವಂತ ಜಗಜ್ಯೋತಿ

ಮೂರು ಕೂಟದ ದಾರಿವೊಳಗೆ ಮಡಗಿದ್ದೆ ಸ್ವಾಮಿ

ಭಿನ್ನ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಉರಿವಂತ ಪರಂಜ್ಯೋತಿ

ಬಡವರ ಮನೆಯ ಜ್ಯೋತಿ

ಬಲಿಗಾರ ಮನೆಯ ಜ್ಯೋತಿ

ಅರಸಗಳ ಮನೆಯ ಜ್ಯೋತಿ

ಗುರುಗಳ ಮನೆಯ ಜ್ಯೋತಿ

ಸತ್ತವರ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಜ್ಯೋತಿ

ಕುರುಬನ ಮನೆಯ ಜ್ಯೋತಿ

ಕುಂಬಾರನ ಮನೆಯ ಜ್ಯೋತಿ

ಒಡೆಯರ ಮನೆಯ ಜ್ಯೋತಿ

ಹೊಲೆಯನ ಮನ ಜ್ಯೋತಿ”

ಮಾನವ ಕುಲದ ಏಕತೆಯನ್ನು ಬಯಸುವ ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪರಂಪರೆಗಳ ಆಶಯವೂ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ಬುದ್ಧನಾಗಲಿ, ಕ್ರಿಸ್ತನಾಗಲಿ, ಪೈಗಂಬರ್‌ನಾಗಲಿ, ಮಹಾವೀರರಾಗಲಿ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿರುವುದು ಈ ಮೇಲಿನ ತತ್ವವನ್ನೇ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮಂಟೇಸ್ಸಾಮಿಯು ಶೋಷಿತ ವರ್ಗಗಳ ಪರ ನಿಂತಂತೆ ಕಂಡು ಇಡೀ ಮಾನವ ಕುಲದ ಬದುಕಿನ ಮೂಲ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಅರಿವಿನ ಗುರುವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ರಾಚಪ್ಪಾಜಿಯು ಇವರ ತತ್ವ, ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿ, ಅಪ್ಪಿ, ಅನುಸರಿಸಿ, ಮೆರೆಸಿದ ತಾತ್ವಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ

ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಪರಂಪರೆ ಅಥವಾ ಮಂಟೇಸ್ಸಾಮಿ ಕಾವ್ಯದ ತಾತ್ವಿಕತೆಯಾಗಲಿ, ಆಚರಣೆಯಾಗಲಿ, ಸಂಘರ್ಷದ ನೆಲೆಗಳಾಗಲಿ ಜಾತ್ಯತೀತ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಭಾಗಗಳಾಗಿವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಮಲೇಮಹದೇಶ್ವರ, ಕರಿಬಂಟ, ಜುಂಜಪ್ಪ, ಒಗ್ಗಕಥಾ, ಬುರಕಥಾದಂತಹ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಬಿಡಿ ತಳಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ಜಾತಿ ನರಕವನ್ನು ಮೀರಲು ಹಾಗೂ ಪ್ರಧಾನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಎದುರು ತಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಗಟ್ಟಿತನವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲು ಹೇಗೆ ಪರಿತಪಿಸಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಿದೆ. ತಳಸಮುದಾಯದವರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿರುವ ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತದಂತಹ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ವೈದಿಕರು ಕದ್ದು ಅವರ ಮೇಲೆಯೇ ಸವಾರಿ ಮಾಡಲು ಶುರುಮಾಡಿದಾಗ ಅವುಗಳೆದುರು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಕಥನಗಳ ಭಾಗವಾಗಿ ತಳಸಮುದಾಯಗಳ ಕಾವ್ಯಗಳು ಗೋಚರವಾಗುತ್ತವೆ. ವೈದಿಕರು ರಾಮನನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಭಾರತದ ದ್ರಾವಿಡರ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಒಡೆಯಲು ವಾಲಿ, ರಾವಣರಂತಹ ದ್ರಾವಿಡ ನಾಯಕರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ದುಷ್ಟಶಿಕ್ಷಕ-ಶಿಷ್ಟರಕ್ಷಕ ಎಂಬ ಮುಖವಾಡವನ್ನು ಹಾಕುವ ಹುನ್ನಾರ ಮಾಡಿರುವುದು ಅವರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆತನವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅನ್ಯಾಯ, ಶೋಷಣೆಗಳ ವಿರುದ್ಧ ತಳ ಸಮುದಾಯವು ತನ್ನದೆ ಜ್ಞಾನಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹೊಸದೊಂದು ಪಂಥವನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿ, ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮುಟ್ಟಲಾಗದ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ಎಲ್ಲದರ

ನಡುವೆಯೂ ಕಪ್ಪಡಿ ರಾಚಪ್ಪಾಜಿ ಹಾಗೂ ಹಲವು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನಾಯಕರುಗಳನ್ನು ವರ್ತಮಾನದ ತಲ್ಲಣಗಳ ನಡುವೆ ಮೌಲ್ಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸುವ ಇರಾದೆ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮೇಲಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

- ಜಹೋನ. (2013). ಮನುಸ್ಮೃತಿ ಮತ್ತು ದಲಿತರು. ಲಡಾಯಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಗದಗ.
- ಬೋರಲಿಂಗಯ್ಯ ಹಿ.ಚಿ. (2016). ದೇಸಿ ಕನ್ನಡ ಪರಂಪರೆ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ.
- ಮಹಾದೇವ ಶಂಕನಪುರ. (2010). ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ಮುಕ್ತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಮೈಸೂರು.
- ಮಹೇಶ ತಿಪ್ಪಶೆಟ್ಟಿ. (2014). ಬಸವತತ್ವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ.
- ಶಿವಾನಂದ ಎಸ್. ವಿರಕ್ತಮಠ. (2005). ಅಮರಕಲ್ಯಾಣ. ನುಡಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಹೊಸಪೇಟೆ.
- ಸಬಿಹಾ ಭೂಮಿಗೌಡ. (2011). ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂಘರ್ಷದ ನೆಲೆಗಳು. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ಮುಕ್ತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಮೈಸೂರು.